

Květen

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021

S DEBILEM V OSMDESÁTKÁCH

KÁMEN A BOLEST RADKA ŽÁKA

JAKO BŘITVA Z PERA LENKY LAGRONOVÉ

Květen

Aktuální informace
o programu na
www.vcd.cz

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK	21.	20:30	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:50
SOBOTA	22.	20:30	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:50
NEDĚLE	23.	20:30	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:50
PÁTEK	28.	20:30	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:50
SOBOTA	29.	20:30	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:50
NEDĚLE	30.	20:30	TŘI VETERÁNI	KONEC 22:50

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

J. Werich / TŘI VETERÁNI

Pohádka pro celou rodinu nejen podle kultovního českého filmu. Zábavný pohádkový příběh tří vysloužilých vojáků, kteří se zapletou do světa kouzel a jejich povahy a pocit moci je svedou proti sobě. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

PŘIPRAVUJEME NA ČERVEN A ČERVENEC

KUNĚTICKÁ HORA

PÁ **11. 6.** 20:30 **TŘI VETERÁNI** KONEC 22:50

SO **12. 6.** 20:30 **TŘI VETERÁNI** KONEC 22:50

PÁ **25. 6.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** **PŘEDPREMIÉRA**

SO **26. 6.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** **I. PREMIÉRA**

P1

NE **27. 6.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** **II. PREMIÉRA**

P2

ČT **1. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

PÁ **2. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

SO **3. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

NE **4. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

PO **5. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

ČT **8. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

PÁ **9. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

SO **10. 7.** 20:30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Vstupenky
již v prodeji
(kromě premiér)

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štaidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Známý muzikál podle stejnojmenného filmu na motivy hry J. Vrchlického o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

↓ UKÁZKA JEDNOHO Z MNOHA NÁVRHŮ KOSTÝMŮ DO **NOCI NA KARLŠTEJNĚ**
V RUKOU VEDOUČÍ KREJČOVNY J. KOSEJKOVÉ

↓ VEDOUČÍ DEKORAČNÍCH DÍLEN L. RANDA SE SCÉNOGRAFICKÝM NÁVRHEM
NOCI NA KARLŠTEJNĚ NA KUNĚTICKÉ HOŘE, FOTO J. SEJKORA

KÁMEN A BOLEST Radka Žáka

REŽISÉR ČTENÍ A AUTOR DRAMATIZACE R. ŽÁK, FOTO P. SEDIVÝ

Pro jarní scénické čtení z cyklu INprojekty si jeho režisér RADEK ŽÁK odvážně vybral mohutný historický román KÁMEN A BOLEST českého spisovatele Karla Schulze. Ve své dramatizaci akcentoval především životní příběh plný zvratů geniálního umělce vrcholné italské renesance Michelangela Buonarrotiho. Vznikla tak divadelní hra, jejíž první polovinu jsme v dubnu během čtyř zkoušek připravili pro natáčení, abychom ji vám divákům v současné době vůbec mohli představit.

Následující rozhovor s Radkem jsem vedla dva dny po samotném natáčení audiovizuálního záznamu, jehož režie se tentokrát ujal Petr Dohnal. V té době se polehoučku rozbíhala práce na postprodukci natočeného materiálu, a tudíž jsme neměli zatím možnost ani vidět první verzi střihu, natož výsledný tvar. Čeká nás v tuto chvíli ještě hodně práce, ale to nemění nic na tom, že už čile plánujeme odvysílání záznamu s následnou živou diskusí, které by se snad mohlo odehrát už v průběhu měsíce května. Stejně jako u předchozího scénického čtení hry Někdo přijde počítáme s tím, že Kámen a bolest, a to pak už v celé jeho délce a kráse, budete moci vidět „naživo“ nejpozději v příští divadelní sezóně.

Radku, jak ses k četbě Schulzeva románu původně dostal? Jsi obdivovatelem renesance?

Román jsem znal a měl v knihovně, ale k přečtení jsem se dostal až před rokem, byl to jeden z mých čtenářských restů.

Přitahuje mě česká literatura první poloviny minulého století s celou svojí šíří a rozmanitostí. Například Jana Pithartová pro mne vloni objevila Františka Křelínu, o jehož životě jsme se s posluchači naší Četby za časů

korony mohli seznámit prostřednictvím vzpomínek jeho dcery Hany Pražákové a její knihy Naději tu žijem. Takže pro mě sice renesance nebyla prvotním impulsem, ale pro Karla Schulze, jak sám zmiňuje, byla renesance velkou láskou již od dob gymnaziálních studií.

Co tě tedy na románu zaujalo, proč ses rozhodl jej zdramatizovat?

Živé dialogy, které jsou významnou součástí románu. Navíc jsem v myslí automaticky viděl Michelangela – Petra Borovce, díky jeho talentu přirozenosti.

Člověk je jaksi divadelně deformován, a tak nastavení vnímání, že cokoli „si říká“ o to, aby bylo přeneseno na divadlo (politická debata, rozhovor z veřejné hromadné dopravy..., natož román), ke mně patří. Ale neméně důležitá je obsahová rovina, v tomto případě situace jednotlivce – otevřeného světu, přestože ten se může zdát z vnějšího pohledu krutý, nelidský a cynický.

Jak sis samotný proces psaní užil?

Velká zábava a radost je pro mne hlubší pronikání do myšlenkového bohatství románu. Jako když se setkáš s člověkem, u kterého cítíš, že tě obohatí, a tak stojíš o další a další setkání. S tím souvisí – u románu, ne u člověka – proniknutí do jeho struktury, která může být pomocníkem k dalšímu postupu. Ten závěr, samotné psaní, je pro mne prací se vším všudy...

Jde o tvoji druhou dramatizaci a režii v jednom, pokud se nepletu, když počítám mikrodrama Orten, které jsi uvedl před rokem a půl v Poediu. Můžeš tu práci, myslím práci dramatika, na těchto dvou hrách nějak porovnat?

Řekl bych, že skutečnou divadelní dramatizaci mám za sebou jen jednu, a to román Valentina Rasputina Žij a nezapomínej. Již nedjednou se na různých místech uvažovalo o jejím inscenování, ale nakonec z toho zatím vždy sešlo. Kámen a bolest je připravován hned od začátku ke scénickému čtení, takže pro mne je to „jen“ jakási studie dramatizace, která je nedílně spjatá s naším divadlem. Ale máš pravdu, že spojitost s Ortenem je velká. Tam sice mohl být můj přístup volnější, neboť jsem vybral sám část jeho životního příběhu, ke kterému nedílně patřila i podstatná část jeho tvorby, včetně deníkových záznamů. Zatímco v Kamenu a bolesti dbám přísně na příběh tak, jak jej autor napsal. To společné, na co jsi mě vlastně svojí otázkou upozornila, je čas vrcholné tvorby obou autorů. Karel Schulz napsal román v roce 1942 (za pouhých 10 měsíců!). Ortenův život ukazoval léta 1937–1941. Oba autoři odešli předčasně – Karel Schulz v únoru 1943 a Jiří Orten v září 1941.

Jakým způsobem ses rozhodl tak mnohovrstevnatý román divadelně vyprávět?

Předem jsem si nic neříkal... Nakonec vyplynulo, že formálně vyprávíme román třemi způsoby – klasicky pomocí dialogů jednotlivých postav, dále vstupy přidané postavy starého Michelangela (Jiří Kalužný) a na několika místech i pomocí nahrávky. Ale zásadní je asi to, že v tuto chvíli ještě nejsme na konci projektu, neboť se s ohledem na nemožnost předvést naši práci divákům přímo v divadle první část studie přizpůsobila nárokům natáčení. Tedy během čtyř divadelních zkoušek a jednoho dne natáčení jsme připravili první polovinu budoucí inscenace. Podobá výsledného tvaru bude, myslím, záležet tak z poloviny na práci ve střížně. Já osobně tuto příležitost, jak věc přiblížit divákům, se kterou přišel Petr Dohnal, už teď vítám. Je to odvaha. A bez ní nic nevzniká.

Vycházel jsi při psaní čistě z románu, nebo jsi použil i jiné zdroje?

Zdrojů existuje, pravda, hory, ale brzy jsem pochopil, že časová omezenost scénického čtení nedovolí vycházet víc než z románu. A to je, myslím, dobře.

Ano, i tak je „materiálu“ početněnané. V románu je mnoho postav, pro požadovaný divadelní tvar bylo nutné vybrat jen některé, jaký sis k výběru zvolil klíč? A jak potom vznikalo herecké obsazení vzhledem k malému počtu zkoušek i herců?

Ano, například postava Leonarda da Vinci se stala posléze jen epizodní. Klíč se ukázal sám – zásadní jsou tři postavy, které ovlivnily osobnost Michelangela nejvíce. Připomínám, že román začíná, když jsou Michelangelovi 3 roky, a končí v jeho 29 letech. Jde především o františkána Timotea (Martin Mejzlík), Lorenza Medicejského (Tomáš Lněnička) a nepřímo, z nahrávky Girolama Savonarolu (Ladislav Špiner). K postavám, které jsou součástí milostné linie příběhu, tedy přítel Granacci (Josef Láška) a tanečnice Aminta (Karolína Šafránková), se přidávají ještě další. Hrají je všichni již zmínění herci, a proto jsem dbal na to, aby každý herec měl své dvě až tři postavy charakterem zcela odlišné, a byl tak nucen je viditelně

odlišit i v hereckém projevu. Asi to zní komplikovaně, ale není!

K hudební spolupráci na scénickém čtení sis přizval skutečného odborníka – pana Josefa Pícku, dirigenta a hudebního pedagoga. Jak vaše spolupráce probíhala a na jakém principu hudba v inscenaci funguje?

S Josefem Píckem spolupracujeme již počtvrté, nemýlím-li se. Josefa to prý baví a pro mne je to škola přístupu k hudbě v inscenaci a též i jeho, dnes žel vzácnému vztahu ke slovu – požadavkům na přesnost vyjádření, dikci, významovou srozumitelnost. Díky Josefově přehledu o moderní české vážné hudbě jsme přistoupili ke kombinaci jak dobové hudby, tak právě i hudby moderní. Tedy to, co se nedoporučuje, ale v našem případě dle mého názoru funguje. Josef poslouchá, co pro kterou situaci potřebuji, a pak přichází s nabídkou.

AnH

SPONZOR POŘADU

J. LÁŠKA, P. BOROVEC A J. KALUŽNÝ VE HŘE KÁMEN A BOLEST, FOTO P. ŠEDIVÝ

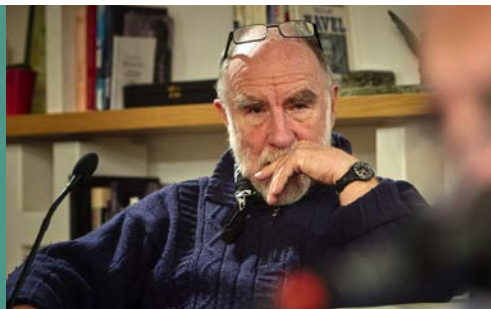
KNIHA, KTEROU NIKDE JINDE NEKOUPITE

Před padesáti lety český spisovatel **Ivan Binar**, někdejší redaktor rádia Svobodná Evropa, začal psát novelku **KDO, CO JE PAN GABRIEL?** Byl právě držen ve vyšetřovací vazbě v Ostravě za údajné pobuřování, kterým „urážel spřátelenou socialistickou zemi a její bratrskou pomoc v srpnu roku 1968“. Odsoudili ho k dvanácti měsíčním výkonu trestu na Borech. Po návratu z vězení útlu knížku dokončil a Ludvík Vaculík ji vydal strojopisně v samizdatové edici Petlice. Roku 1978 vyšla tiskem v nakladatelství '68 Publishers v Torontu. Od té doby už nikdy. Kniha není evidována v žádné české knihovně a vlastní ji jen pár šťastných jedinců.

Proto jsme se s laskavým, ba i potěšeným souhlasem autora rozhodli vydat ji jako **e-knihu** a **audioknihu** a otevřít ji tak cestu k milovníkům krásné literatury.

Novelka, vlastně pohádka pro dospělé, vypráví příběhy několika lidí v malém moravském městě, jehož uličkami se v krémovém kabrioletu projíždí elegantní pan Gabriel. V neděli chodí na procházky k větrnému mlýnu. Je usměvavý, dokonale upravený, zdvořilý. A ubližuje spoluobčanům, protože ho to baví. Řidič Břetislav milující zdravotní sestru Hanku, dobrácký pěstitel růží, modelka Milada ani dobrodružná nevěstka Evelyn proti němu nic nezmůžou. Jen blázen Fiškus se mu postaví, protože v něm rozpoznal ďábla...

Ivan Binar se narodil 25. června 1942 v Boskovicích. Po maturitě studoval češtinu, dějepis a výtvarnou výchovu na Pedagogickém institutu v Ostravě a poté učil na základní škole. Psát začal na počátku 70. let ve vězení. Po propuštění se živil manuálně. Roku 1977 emigroval do Rakouska a působil ve Vídni jako překladatel a restaurátor keramiky. Roku 1983 přesídlil

↑ AUTOR IVAN BINAR, © KNIHOVNA VÁCLAVA HAVLA / ONDŘEJ NĚMEC

do Mnichova, kde se stal redaktorem rádia Svobodná Evropa. Po devíti letech se vrátil do vlasti a je spisovatelem na volné noze. Napsal mimo jiné knihy *Den, kdy slétly vlaštovky* (NAJDETE NA NAŠEM WEBU WWW.VCD.CZ V RÚBRICE ČETBA ZA ČASŮ KORONY – POZN. RED.), *Kytovna umění*, *Jeníkova práce*, *Sedm kapitol ze života Václava Netušila* aneb *S kolem kolem světa*, *Jen šmouha po nebi*, *Peckova jáma...* Loni vydal vzpomínkovou knihu *Bezstarostná léta bezradná*.

Audioknihu *Kdo, co je pan Gabriel?* natáčejí **Romana Chvalová** a **Martin Mejzlík** ve zvukovém studiu VČD. Doslov k novele píše publicista **Ondřej Vaculík**. Již brzy vám novelu nabídneme k poslechu i k četbě z elektronických nosičů. JaP

ZA POSKYTNUTÍ FOTOGRAFIE IVANA BINARA
DĚKUJEME KNIHOVNĚ VÁCLAVA HAVLA.

R. CHVALOVÁ

M. MEJZLÍK, FOTO J. SEJKORA

STÁLE PŘED PREMIÉROU... JAKO BŘITVA

Další, již čtvrtou novinkou čekající na své první diváky, kteří ji podle předcovidového plánu měli v premiéře zhlédnout na první jarní den, je obrazivá inscenace poetické i vtipné hry **Lenky Lagronové JAKO BŘITVA**. Text na motivy života Boženy Němcové inscenoval **Radovan Lipus**, jenž už v Pardubicích režíroval tragi-komedii rakouského spisovatele Arthura Schnitzlera *Duše* – krajina širá a hru anglického autora Richarda Beana *Až na věky*. Hlavní roli v „Břitvě“ ztvárňuje **Martina Sikorová**, alter ego české spisovatelky představuje **Petra Janečková** a jejího manžela **Martin Mejzlík**. RaS

M. MEJZLÍK A M. SIKOROVÁ SE SVÝMI HERECKÝMI KOLEGY ZE HRY JAKO BŘITVA

FOTO J. FAUKNER

L. MECERODOVÁ A R. CHVALOVÁ

J. PEJCHAL A E. LÁSKOVÁ

S LENKOU LAGRONOVOU

nejen o Boženě Němcové

Podle původního plánu se premiéra JAKO BŘITVA v režii Radovana Lipuse měla konat 20. března. Z důvodů zřejmých teď připravená inscenace, za průběžných tzv. oprašovacích zkoušek, dlí v „čekárně“ a těší se na lepší časy. Česká premiéra této hry se konala 31. března 2016 v Národním divadle v Praze. Naše inscenace je druhým českým uvedením této hry na motivy osudů, díla a odkazu Boženy Němcové. Autorkou je vynikající současná dramatička LENKA LAGRONOVÁ, jejíž tvorba se vyznačuje výsostným svébytným jazykem, hloubkou citlivého ponoru do tématu, ale také mimořádným smyslem pro humor. Ve Východočeském divadle byla již uvedena její komorní hra Po pláči smích a v podobě scénického čtení také Tanečník, obojí v režii Radka Žáka. V provedení Divadla Viola jsme mohli na Malé scéně ve dvoře vidět její Zahradu Jane Austenové v režii Radovana Lipuse. Tentokrát – tedy až kýžené lepší časy přijdou – se s její tvorbou setkáme na velké scéně a v obsazení velkou částí uměleckého souboru. Hru Jako břitva napsala původně adresně pro Národní divadlo.

Kdo a jak přišel na to, že napíšete pro pražské Národní divadlo hru o Boženě Němcové?

Na Boženu Němcovou jako na ženu, jejíž životní cesta by mne mohla inspirovat k napsání dramatu, mne upozornil pan profesor Jaroslav Vostrý. A v Národním divadle se pro tuto myšlenku nadchla dramaturgyně Iva Klestilová a šéf činohry Michal Dočekal. Myslím, že díky těmto třem lidem hra vznikla.

Museli vás přemlouvat?

Ne přemlouvat, ale spíše vytrvat v očekáváních a v důvěře, že se mi hru podaří napsat.

Jak znělo zadání?

Zadání... pan profesor Vostrý mne upozornil. A protože vše, na co mne kdy pan profesor upozornil, bylo vždy nějak zásadní a důležité, začala jsem číst právě vydané dopisy Boženy Němcové. A Národní divadlo... pouze ode mne chtělo novou hru na velké jeviště.

Kým je pro vás Božena Němcová?

Je to spisovatelka.

Kdy jste se o ni začala zajímat?

Skutečně zajímat až po onom upozornění.

Z vašeho autorského deníku, který uveřejnilo Národní divadlo v programu k inscenaci Jako břitva, je patrné, že psaní hry pro vás nebylo snadné. V čem spočíval autorský boj?

Já si to už tak úplně nepamatuji. Moje odpověď bude asi trochu zmatená. Od té doby proběhlo několik dalších autorských bojů a další boj se právě rozpoutává. Boj o Boženu Němcovou... hledání skutečných souvislostí, motivů. Struktury a formy. Boj o osobní vztah k ní. Boj s vlastním sklonem poučovat. A určitě boj s vlastní leností.

V deníku se zmiňujete o neuvěřitelných 50 verzích. Z jakých podnětů vám vzniká z jedné verze druhá a pak další a další...?

Z jediného. Prostě si dokončenou verzi přečtu a je to špatné. Je to nic. Občas nějaký záblesk něčeho... Píše se dál a dál.

Je pro vás každé psaní takovýhle boj?

S každou další hrou větší a větší.

Jak přicházíte k námětům? Anebo jak náměty přicházejí k vám?

Já nevím. U každé hry je to jiné. Jenom ten pocit jakéhosi zaujetí je stejný.

Ve své tvorbě se hodně věnujete „ženskému světu“, dá-li se to tak říci. Smím se zeptat, jakou roli v ní hraje autobiografie, sebereflexe, vaše prožitky...?

Asi zásadní, myslím. Jsem žena a píšu. Asi vždy budou v mém psaní mé prožitky, reflexe, sebereflexe i autobiografie. Jenom snad malá poznámka, ne vše, co se tváří jako autobiografické, musí být autobiografické. Může to být i jakási role...

Z vašich her, alespoň těch, které znám, cítím hodně bolesti, ale nikdy nejsou bez humoru. Cím vás přitahuje dramatický konflikt humoru a bolesti, smutku? Možná je to útek. Možná divná potřeba nebrat nic tak vážně, nevím. Možná je to jenom vnímání všudypřítomné randy.

Jedním z témat hry Jako břitva je samozřejmě vlastenectví. Smysluplné, bolestné a úctyhodné, ale i legrační až směšné. Co si myslíte o vlastenectví v dnešním světě? Existuje? Má smysl?

Existuje a má smysl. A teď by mělo následovat nějaké chytré vysvětlení, ale toho já zatím nejsem schopna. Mám jenom tento pocit. A ten mne poprvé navštívil právě při psaní hry o Boženě Němcové a zůstal. Vlastně to je asi to nejsilnější, co si z procesu psaní této hry pamatuji, co mi zůstalo a za co jsem vděčná. Počátek vztahu k této zemi a k češtině.

JaP

✂ L. LAGRONOVÁ V HERECKÉ ŠATNĚ NA MALÉ SCÉNĚ S D. NOVOTNOU
A P. JANEČKOVOU PO PREMIÉRE HRY PO PLÁČI SMÍCH VE VČD
V ROCE 2014, FOTO J. SEJKORA
↓ P. JANEČKOVÁ V ROLI BÁRY V INSCENACI JAKO BŘITVA,
FOTO J. FAUKNER

VOJNA A DIVADLO

aneb s Deblem v osmdesátkách

Jedna z inscenací, která stále čeká na svou premiéru před diváky Malé scény, je pokračování populární rektrokomedie Roberta Bellana s názvem **NORMALNÍ DEBIL 2** a podtitulem **Osmdesátky aneb Kaldáríum**. Celému hereckému obsazení, čili všem čtyřem aktérům jsem položila několik otázek, které s naším Deblem (jak hru mezi sebou familiárně nazýváme) souvisí a nutí je trochu zavzpomínat na svoji vlastní minulost, i když ne každý z nich ji prožil přímo v 80. letech minulého století. Nemohla jsem nikoho vynechat, protože v této hře není malých rolí. Tedy abyste rozuměli, je v ní spousta rolí různých „rozměrů“, zkrátka dohromady si tito čtyři herci zahrájí 54 postav. Díky tomu se stali mistry rychlých převleků napříč věkem i pohlavími, taktéž mistry střihu, z vteřiny na vteřinu čelí všemožným dějovým zvratům, časovým skokům a schválnostem autora a režiséra v jedné osobě, zkrátka nadřou se! Už aby se všechna ta jejich námaha zúročila a mohli jste je odměnit vaším smíchem a potleskem. Čekáme připravení na startu...

1. Život v osmdesátkách – ano, nebo ne? Proč?
2. Naš hlavní hrdina Bert se rozhoduje, na jakou půjde střední školu a co bude v životě dělat. Jak se tvářili vaši rodiče, když jste jim oznámili, jaké jste si zvolili povolání?
3. Stejně jako Bert i vy jste si prošli svými příjímáčkami na herecké školy a konkurzy do divadel. Jak probíhaly?
4. Jaká scéna/postava je pro tebe nejkomplikovanější?
A která scéna/postava tě nejvíce baví?

JOSEF LÁSKA

1. Ne, já jsem rád, že žiju v dnešní době. Život v 80kách znám jen z vyprávění, a přestože jsou někdy ty historky vtipné a zábavné, obávám se, že si lidé pamatují jen to hezké.

2. Já jsem doma oznámil, že půjdu na herectví, a i když mi v tom nikdo nebránil, táta nebyl nadšený, že jsem si nepodal přihlášku i na jinou školu. Ptal se mě, co budu dělat, když se tam nedostanu, a já jsem jen řekl, že udělám všechno proto, abych se tam dostal. Nakonec mě ale oba rodiče podpořili.

3. U příjímáček na konzervatoř jsem byl extrémně nervózní, takže si toho moc nepamatuju. Ale vzpomínám si, že na foniatřii jsem byl tak nervní, že jsem tam začal v čekárně předvádět nějaký vtip, ale nevěděl jsem, jak ho ukončit, a tak se z něj stal asi nejdelší vtip v mém životě, který neměl pointu. Dodnes si ze mě spolužáci díky tomu dělají srandu.

4. Já to mám asi jednoduchý... :-) Nejtěžší je pro mě Bert a všechny jeho scény. I když si na konci představení vždy řeknu, že mě to bavilo, jsem během hry neskutečně nervózní a netuším, co přijde. Na jednu stranu mě tohle „nebezpečí“ baví, ale je to náročné.

VERONIKA MALÁ

1. Tak na tuhle otázku neznám odpověď. Ale když bych si mohla vybrat, tak 90ky. :-)
3. Řekla bych, že to tak nějak čekali, takže mi nebránili, ale rozhodně se neusmívali...
4. Spíš to bylo plný trémy a stresu.
5. Nejtěžší postava je pro mě asi stará cikánka Šarkézová. A v tom spěchu mě baví naprosto všechny postavy.

PETR BOROVEC

1. Já v nich jako děčko žil a asi jsem si nestěžoval.
2. Mám střední oděvníckou školu a naši byli hlavně rádi, že se moc nepotkám s matematikou. Páč s ní nejsem moc kompatibilní.
3. Asi jsem to vytěsnil, moc už si na ně nevzpomínám. Takže nejspíš nic moc. :-) Ale vzali mě!
4. Všechny. Přibral jsem asi tunu a půl, takže než si před představením zavážu boty, 70 % energie je pryč. Na první scénu pak přicházím s pocitem, že jsem se právě potopil do Mariánského příkopu.

LADISLAV ŠPINER

1. Ano! '83 – 1. B supeeer, začínám být školák! '85 – jsem pionýr! '88 – první velká láska... '89 – aha?!!!
2. I já jsem podlehl na půl hodiny volání ČSLA, ale když jsem to v 7. třídě oznámil rodičům, reagovali stejně jako Bertovi rodiče v naší inscenaci. A tak jsem se rok na to, poněvadž jsem z těch, kteří končili ZŠ v 8. třídě, rozhodl pro určitou odbornost. A protože jsem z města na severu Čech, vyhrála chemie... a rodiče byli šťastní... snad.
3. Jak zvláštní je rozhodovat se, jakým monologem či projevem člověk zapůsobí na porotu, která rozhoduje o vaší budoucnosti. A já měl vše laděno do komična. Až přišla ona osudná chvíle, kdy se mne zeptali, jestli umím něco „navážno“, a já jsem absolutně vážně oznámil čerstvou zprávu z novin – internet byl ještě v plenkách – o úmrtí československé herecké osobnosti 20. století. Natvrdo a po pravdě. A byl jsem přijat!
4. Otázka, na kterou mám odpověď nejen já, ale i ty... Všechny a všechny! Mám jich skoro 30, těch postav myslím. A není jediná, která mě nebaví. Nejtěžší scéna je listopad '89, ale i ta se ohraje, a až budou diváci, tak si ji, doufám, užijeme. Stýská se mi, už chci diváky!!! Věřím, že i jim se stýská... Držme se...

A jako bonus speciální otázka jen pro tebe, Ládo: Zažíval jsi na vojně něco podobného jako Bert? Pochlub se zážitky, historkami, pojď!

To nechceš, to není publikovatelný! :-) Ale já prošel jen přijímačem, projel se BVPěčkem, byl jsem na Gumárně, takže se po mně nikdo nevozil, kromě jednoho DVŤáka, který měl komplex malosti. Avšak kombajn jsem si užil stejně jako Bert – Robert. A pak mě paní divadelní ředitelka vytáhla do divadla jako TUP na CS. Ale díky Táně a Karlovi Mládkovým, osobám v divadelních kruzích velmi cenným, jsem to přežil. Více v dalších číslech zpravodaje, aneb historek je tolik, že dají na novou hru... :-)

AnH

FOTO: J. VOSTÁŘEK

DVEŘE DOKOŘÁN SPECIÁL

POŘAD NEJEN PRO ŠKOLY

Vedle oblíbené talk show **Dveře dokořán**, kterou na našem facebookovém profilu každý druhý čtvrtek uvádí dramaturgyně **Jana Uherová**, jsme otevřeli i novou nepravidelnou řadu s názvem **DVEŘE DOKOŘÁN speciál**.

„Před časem nás oslovila profesorka češtiny na Gymnáziu Mozartova, paní Zdeňka Rejmanová s prosbou o natočení podcastu či streamu k inscenaci dramatizace knihy Kateřiny Tučkové Žitkovské bohyně, která je součástí výuky české literatury. Studenti měli zájem o diskusi či seminář na toto téma,“ říká dramaturgyně **Žitkovských bohyní** a moderátorka Dveří dokořán **Jana Uherová**.

Výzvu gymnázia jsme s radostí přijali a 23. března na Facebooku živě odvysílali hodinovou diskusi s režisérkou inscenace **Kateřinou Duškovou**, herečkami **Jindrou Janouškovou** a **Petrou Janečkovou** a samozřejmě i s **Janou Uherovou**.

Další díl o nazkoušené inscenaci hry Lenky Lagronové

Jako břitva jsme uvedli 8. dubna a zúčastnili se jí režisér **Radovan Lipus**, dramaturgyně **Jana Pithartová** a herci **Martina Sikorová** a **Martin Mejzlík**.

Přestože nový online diskusní pořad vznikl na popud pardubických gymnazistů, není určený pouze školám, ale i široké veřejnosti z řad našich diváků a předplatitelů. Předěšlé streamy lze zhlédnout i zpětně v záznamu na Facebooku Východočeského divadla www.facebook.com/vcd.pardubice.

„Myslím, že náš ‚speciál‘ ukazuje jednu z možných cest, jak v současné době komunikovat se školami. Tento nápad budeme určitě ještě rozvíjet, moderní technologie nám umožňují mnohé další možnosti,“ uzavírá **Jana Uherová**.

RaS

O „BOHYNÍCH“ HOVOŘILY J. JANOUŠKOVÁ, J. UHEROVÁ, K. DUŠKOVÁ A P. JANEČKOVÁ.

REŽII PŘÍMÝCH PŘENOSŮ DVEŘÍ DOKOŘÁN MÁ V RUKOU ŘEDITEL DIVADLA P. DOHNAL.

NAD „BŘITVOU“ SE ZAMYSLELI M. MEJZLÍK, J. PITHARTOVÁ A J. UHEROVÁ.

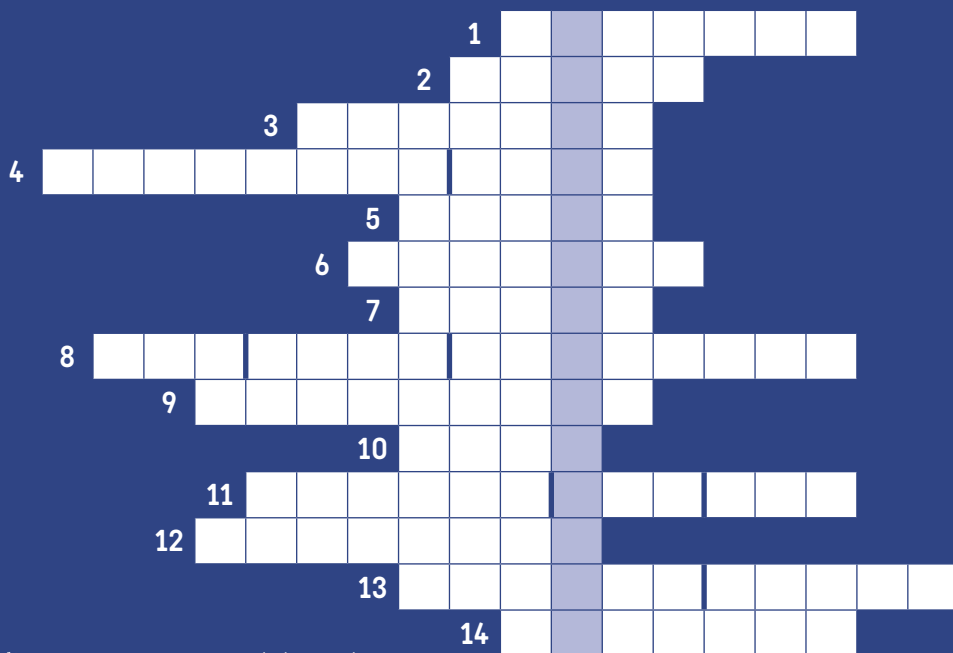
VEDLE J. UHEROVÉ USEDLI I R. LIPUS A M. SIKOROVÁ.

FOTO J. SEJKORA

KŘÍŽOVKA

tentokrát se Zdeňkem Rumpíkem

Když jsem požádala **ZDEŇKA RUMPÍKA** o historku do naší křížovky, nečekala jsem, že z moře všech těch, které tak rád vypráví, vybere zrovna tuhle. Jedná se o dárnou vzpomínku ze začátku 90. let na představení výchovného pořadu pro základní školy s názvem Dobrý den či ruku líbám. Pořadem tehdy provázel právě Zdeněk, který se společně s kolegyní Zdenou Bittlovou snažil dětem vštípit základy slušného chování dle Gutha Jarkovského:

„Uprostřed představení v hledišti vyskočily ze sedadel dvě dívky, bylo jim tak sedm osm let a utíkaly k nám. My se Zdenou jsme byli dost překvapení, nikoho jsme totiž k příchodu na jeviště nevyzvali. Holky přilítly jako vítr a jedna z nich, která je dneska už mou kolegyní v divadle, na nás vychrlila: „Chcete, my vám... (viz tajenka)!“

Na naši odpověď samozřejmě nečekaly. Nejen nás na jevišti, ale celé hlediště ty dvě malé holky tak pobavily, překvapily svojí odvahou a dětskou bezprostředností, že sklídily obrovský aplaus.“

Ano, sama si tohle své „vystoupení“ pořádně nepamatuji, ale jisté je, že od té doby mě Zdeněk už málokdy osloví mým jménem. Vyluštěte-li křížovku, domyslíte si, jakou přezdívkou mě (pořád ještě s širokým úsměvem) častuje, kdykoli se uvidíme. Svá řešení neváhejte posílat na adresu hlavackova@vcd.cz, 1. června vylosujeme tři úspěšné luštitelé a opět je odměníme drobnými divadelními dárky. Děkujeme za všechny vaše předchozí odpovědi i milé a povzbudivé vzkazy. Moc si vaší podpory v současné pro živou kulturu nepříznivé době vážíme. I my se už nemůžeme dočkat setkání s vámi!

Závěrem bychom ještě rádi poblahopřáli výhercům březnové křížovky s Josefem Pejchalem, kteří si už u nás v divadle vyzvedli svoje zasloužené odměny. Byli jimi paní Eva Růžicková, paní Marie Švobodová a pan Václav Koráb. Gratulujeme! AnH

„COVIDOVÉ“ PROJEKTY STUDIA LAIK

Mladé divadelní studio LAIK, působící při Východočeském divadle pod vedením Zdeňka Rumpíka již od roku 2013, celou stávající sezónu zkouší online a z domu pracuje nejen na již rozezkoušených projektech, ale i na nových výzvách. Hlavní kostrou online zkoušek však samozřejmě zůstávají inscenace, které již měly mít premiéru.

Mladší část souboru doplňuje pohádku **O ZTRACENÉM VEČERNÍČKOVÍ**, jejíž děj naznačuje sama autorka a dramaturgyně LAIKu **Kristýna Plešková**: „Jednoho dne nepříjde Večerníček na své kole ze světa pohádek a pohádkovému světu hrozí chaos. Sourozenci Anička a Honzík se ale vydají Večerníčka hledat. Cestují světem Večerníčkových pohádek a cestou je provází Brouček a Beruška. Potkají slavného Rákosníčka, Vilu Amálku i Malou čarodějnici a řadu dalších pohádkových postav. Ale zatoulají se i do říkanek.“

Starší členové ansámblu stále zkouší muzikál **SHOWTIME** rovněž od **Kristýny Pleškové**. „Chystaný muzikál předkládá příběh dětí z dětského domova, kterému hrozí uzavření. Tomu se však děti snaží zabránit uspořádáním velkolepé show. Titul je zajímavý nejen svým tématem, ale také tím, že naši svěřenci si sami složili texty písní, které následně zhudebnil Radek Škeřík. Jedná se tak o náš první autorský muzikál,“ prozrazuje vedoucí souboru **Zdeněk Rumpík**.

Online výuka ale přinesla i zcela nové aktivity, které zmiňované inscenace rozvíjejí a doplňují. Nejmladší

herci připravují „inscenované čtení“ Večerníčkových pohádek s názvem **PUTOVÁNÍ S VEČERNÍČKEM SVĚTEM POHÁDEK**, které učí děti rozvíjet práci s textem. „Příběh vychází z pohádky, kterou naši nejmenší právě zkouší. Večerníček každý večer před spaním vezme Aničku a Honzíka do světa pohádek, kde jim jednotlivé pohádkové postavy vypráví svůj příběh. Až bude situace přívětivější, rádi bychom toto inscenované čtení natočili a nabídli školákům,“ říká dramaturgyně souboru **Kristýna Plešková**.

Odrostlejší členové LAIKu pracují na projektu **SHOWTIME – MEZI ŘÁDKY**, který si z velké části vytvořili sami. „V rámci jednoho úkolu online výuky museli napsat monolog vlastní postavy, který jim měl pomoci se s postavou lépe sžít. Jejich vtvory se skutečně povedly, proto jsme se rozhodli pro dvojí využití. Nejlepší monology natočíme a vytvoříme z nich jakési edukační video, které budeme nabízet školákům ke zhlédnutí, mohlo by totiž pomoci lépe pochopit některé situace. Také přemýšlíme nad tím, že bychom projekt složený z jednotlivých monologů v budoucnu představili na Malé scéně,“ uvádí **Kristýna Plešková**.

A jak celou situaci vnímají samotní členové studia, nám přiblíží PETR UCHYTIL, který v pohádce O ztraceném Večerníčkovi hraje hlavní roli Honzíka, a BERTA ELISABETH HOCHMANOVÁ ztvárňující hlavní hrdinku Emu v muzikálu Showtime.

Popište nám, jak nyní vypadají zkoušky LAIKU?

PETR: Sejdeme se na online schůzce a pročítáme scénář, abychom se stále zlepšovali a dál se posouvali v našich rolích.

BERTA: Online zkoušky v LAIKU jsou super. Rozhodně je to mnohem zábavnější a záživnější než online hodiny ve škole. Teď v rámci individuálních konzultací připravujeme monology postav z muzikálu Showtime. Neustále pilujeme text, ale navíc je to skvělý odtržení od každodenního stereotypu. Mnohokrát po online zkoušce i zůstaneme a jenom si tak povídáme.

Co vás online výuka naučila?

PETR: Naučil jsem se pracovat víc samostatně. Mnohem víc se teď soustředím na to, co říkám. A řekl bych, že o tom i víc přemýšlím.

BERTA: Určitě se více spoléhám sama na sebe. Pokud chci něčeho dosáhnout, tak se prostě musím zvednout a udělat to sama.

Jak vám s vaší postavou pomohla online výuka?

PETR: Dozvěděl jsem se o roli mnohem víc informací, protože teď máme více času věnovat se textu, což mi při zkoušení určitě hodně pomohlo.

BERTA: S větším množstvím volného času měl asi každý dost prostoru sednout si ke scénáři a pořádně

se nad postavou zamyslet. Myslím si, že hlavně monology, které jsme dělali, všem pomohly dobře pochopit příběh, co se skrývá za jejich postavou, jak se dostala do domova a proč se vlastně ve hře chová tak, jak se chová. Více jsme se do postav vcítili a pochopili jejich emoce.

Co vám nejvíc chybí z běžného zkoušení?

PETR: Hrozně mi chybí normální zkoušení, protože když jsme spolu na place, více se vnímáme.

BERTA: Upřímně? Všechno. Běžné zkoušení je samozřejmě lepší, počínaje komunikací s lidmi až po vžití se do prostoru. Můžeme se snažit sebevíc, ale online svět se nikdy nevyrovná realitě.

Na co se nejvíc těšíte, až tohle období skončí?

PETR: Nejvíce se těším, až se zase potkáme všichni na jevišti a zahrajeme dětem pohádku. Tato doba je zvláštní a už se opravdu těším, až bude vše v normálu. Nedovedu si představit hrát představení online.

BERTA: Určitě na to, až se zase všechno otevře, včetně divadel, lidi už potřebují odreagování. Asi každému, kdo rád chodí do divadla, už chybí ten pocit usednout do hlediště. Já osobně se nejvíc těším na to, až se přede mnou zase bude pomalu roztahovat opona.

RaS – KrP

Vzpomínka na Há

V březnu odešla do hudebního nebe první dáma českého šansonu, paní **Hana Hegerová** a nás (tedy mě a Petru) napadlo si na tuto osobnost vzpomenout prostřednictvím takového malého koncertu. Oslovili jsme kolegy a ti se s radostí a velkým zájmem ihned zapojili. Účinkovat nás bude čtrnáct za doprovodu klavíristy Radka Škeříka a kontrabasisty Martina Hájka. Vše budeme online přenášet, takže diváci se mohou těšit na přímý přenos, který se uskuteční **v pátek 14. května od 18 hodin** na facebookovém profilu divadla www.facebook.com/vcd.pardubice. Na tento večer se moc těšíme a doufáme, že i diváci s námi budou prožívat krásné chvíle s písněmi, které jsme po léta slýchávali z úst výjimečné Hany Hegerové.

L. Špiner a P. Janečková

→ V RÁMCÍ VEČERA SAMOZŘEJMĚ ZAZPÍVÁ I P. JANEČKOVÁ,
FOTO J. SEJKORA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Tentokrát jsme z desek v našem archivu s nespočtem obrazového materiálu vybrali fotografie z inscenace **VEČERA TŘÍKRÁLOVÉHO**, od jejíž premiéry uplyne 25. května přesně třicet let. Znamou Shakespearovu komedii v Městském divadle režíroval **Michael Tarant**, jenž do hlavní role Violy obsadil **Stanislavu Štátnou** (dnes Jachnickou).

Mimoходом text tehdy napovídal **Aleš Alinče**, který nedlouho poté z Pardubic odešel do Prahy do Divadla pod Palmovkou, kde 21 sezón působil jako inspicient. „Domů“ do VČD se však nakonec vrátil, už ale nenapovídá, i u nás z pozice inspicienta řídí představení.

„V originále se hra jmenuje *Twelfth Night* – Dvanáctá noc. V našich překladech se pro ni vžil tradiční název *Večer tříkrálový*. Věcně byl překlad nepochybně správný. Dvanáctou nocí se rozuměla dvanáctá noc po narození Krista, čili náš svátek Tří králů. Co znamenala dvanáctá noc pro Shakespeara? Byl to konec náboženských svátků a upjatosti, počátek masopustu a karnevalu,“ vysvětlil v programu k inscenaci překladatel **Alois Bejblík**, jenž hru uvádí jako **Komedii masopustu**.
RaS

P. HÜBNER JAKO MALVOLIO

S. ŠTÁTNÁ V ROLI VIOLY

Z. RUMPÍK (TOBIÁŠ), S. LEHKÝ (CHRUDOŠ) A P. DOHNAL (FABIÁN)

J. KALUŽNÝ (MASOPUST) A D. NOVOTNÁ (OLÍVIE) FOTO K. MEISTER

VITAMÍN D

ANEBO DIVADLA SPOLU

V době celospolečenského lockdownu se v libereckém Divadle F. X. Šaldy zrodil nápad propojit divadla napříč celou republikou v unikátní společné aktivitě, kterou chtějí divadelníci dodat radost a naději svým divákům. Oslovena byla všechna profesionální divadla v Čechách i na Moravě a následně vznikl projekt **Vitamín D aneb Divadla spolu**, k němuž se přihlásilo i Východočeské divadlo a vedle něj dalších dvanáct divadel z celé republiky – Divadlo Antonína Dvořáka Příbram, Divadlo F. X. Šaldy Liberec, Divadlo J. K. Tyla Plzeň, Divadlo loutek Ostrava, Divadlo Mír Ostrava, Klicperovo divadlo Hradec Králové, Městské divadlo Kladno, Městské divadlo Mladá Boleslav, Městské divadlo Most, Městské divadlo Zlín, Naivní divadlo Liberec a Západočeské divadlo Cheb.

„Už první virtuální online setkání ředitelů, šéfů, režisérů a dramaturgů zúčastněných divadel nás naplnilo velkým optimismem. Pocit vzájemné soudržnosti a podpory je přesně tím, co nás všechny v této složité době velmi povzbuzuje. Věříme, že podobně to budou vnímat i diváci, kteří se mohou těšit na své oblíbené divadlo a současně poznat spoustu dalších souborů, které třeba působí ve městě, kam se běžně nedostanou,“ říká dramaturg činohry DFXŠ v Liberci Jiří Janků.

Projekt **Vitamín D aneb Divadla spolu** je jedinečným divadelním formátem pro současnou dobu – okamžitou podobou živého divadla, kterou je možné předat divákovi online. „Inspirováni adrenalinovými tvůrčími výzvami jako 48 Hour Film Project či Malými Dionýsiemi kladenského divadla jsme vytvořili novou virtuálně divadelní událost. Každý přihlášený soubor zaslal do společného klobouku tři přísloví a náš veledůležitý divadelní notář Michal Zahálka pak slavnostně

vylosoval jedno z nich, které u něj zůstalo uložené a přísně tajné. Každý ze souborů poté dostal 72 hodin na to, aby vytvořil a natočil krátké divadelní představení na dané přísloví,“ uvádí **Michaela Pompová**, vedoucí marketingu DFXŠ.

Umělci ze zúčastněných divadel tedy museli za tři dny a noci vymyslet, napsat, nazkoušet, obléct a vypravit, sehrát a natočit a nakonec sestříhat a včas odevzdat svou inscenaci na zadané téma. „Pravidla dále obsahují řadu přísných omezení, především proto, aby vynikla živá divadelnost celého podniku. Například jsou zakázány veškeré filmové a televizní efekty, natáčíme pouze na jevišti a maximálně na dvě kamery. Omezena je také délka výsledného filmu na 10–15 minut, a to proto, abychom výsledky našeho maratonu mohli sdílet všichni společně s našimi diváky v jediném slavnostním večeru,“ upřesňuje **Michaela Pompová**.

Plody společného adrenalinového maratonu budou odvysílány v rámci slavnostního galavečera **9. května** v přímém přenosu z Divadla F. X. Šaldy v Liberci. Diváci budou moci přenos sledovat bezplatně na facebookových profilech divadel a na speciálním YouTube kanálu s názvem Vitamín D. „Věříme, že se společně s diváky pobavíme, sledující pak necháme hlasovat o tom, které představení je nejvíc zaujalo. Záznamy všech inscenací budou na YouTube k vidění několik dnů, aby diváci měli větší šanci vše zhlédnout a rozhodnout o nejoblíbenějším kousku,“ dodává **Michaela Pompová**. RaS

← ZADANÉ PŘÍSLOVÍ S NAŠIMI HERCI ZPRACOVAL REŽISÉR R. BELLAN, FOTO P. ŠEDIVÝ

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 www.vcd.cz
f [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK 10:00–15:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ KVĚTEN 2021 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. SIKOROVÁ, JAKO BRÍTVÁ, FOTO J. FAUKNER